

העם רוצה שהמלחמה הבאה תתחיל ביום ב', תתנהל באביב, תערך בביקעה, תימשך שבוע-שבועיים ושתהיה טוב-טוב על האש

בק צמוד וחריף בין התשובות „עד שבוע“ ו„שבוע-שבועיים“ כשלבסוף ניצחו אלו שרוצים מלחמה של שבוע-שבועיים, כשנתנו לתשובה זו 44.6% לעומת 43.8% שקיבלה התשובה „עד שבוע“. שתי התשובות האחרות, „בין חודש לשלושה“ ו„שנה-שנתיים“ קיבלו פחות משני אחוזים כל אחת.

כמו כן נישאלו המרואיינים, איך בדיוק היו רוצים את המלחמה הבאה ורובם המכריע השיבו שהיו רוצים אותה טוב-טוב על האש. אחרים ביקשו שתהיה על הכיפאק.

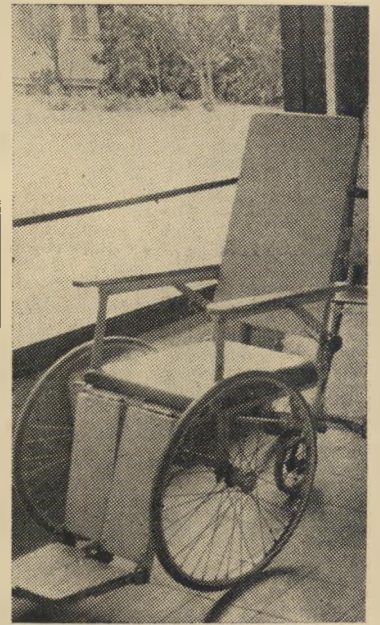
עם קבלת היריעה על ודאותה של המלחמה הבאה יצא צוות „ZOO הארץ“ לדרכי הארץ וערך מישאל בזק הסכנוני בשאלה „איך אתה רוצה את המלחמה הבאה?“ המישאל הכיל 5 שאלות ונערך במתכונת אמריקאית. להלן התשובות בות המלאות לכל השאלות:

היום המועדף ביותר להתחלת ה-מלחמה הבאה הוא יום ב' שזכה ב-21%, כשאחריו צועדים יום ד' שקיבל 17.8% ויום א' שצבר 15.5%. למקום האחרון הגיע יום שבת שקיבל פחות מאחוז אחד.

„כמה זמן היית רוצה שתימשך ה-מלחמה הבאה?“ — כאן התנהל מא-

לשאלה „באיזה עונה אתה רוצה את המלחמה הבאה?“ ענו 17.3% ב-קיץ, 26.2% בסתיו, 5.6% בחורף ו-34.4% באביב. ליתר לא היתה דיעה. היכן היה עם ישראל מעדיף להי-לחם — 12.0% אמרו בסיני, 47.5% מעדיפים להילחם בביקעה, 6.1% ברמה ורק 2.3% מעדיפים להילחם בכל ה-מקומות גם יחד.

קווים לדמותו של המפקח רוברט טי. אירוונסייד, שנשתלק מאיתנו לאחרונה.
רוברט טי.
רוברט טי.
ציפנו האהוב.
איככה הלכת לבלי שוב.
המומים ונדהמים מגודל האסון.
הלנצה לא נראה את בת-צחוקך ה-מצטלצלת מבעד לחשרת-העצים הקוד-רים?
האמנם נסתיימה שירת חייד, ואתה אך נער?
כסא-גולגליך המיותם עומד נכלם כפי-

נה. האם עזבתהו לנצח?
התשאירנו יתומים לעד?

מאת ידידיך ומוקירי זכרך
אד, מארק, פראן והקומישנר.

אוטובוסים לבית העלמין בגבעת שאול ייצאו מבניין הסליביזה במוצאי שבת, אחרי החדשות.

חברים מספרים על רוברט טי.

אורי: הוא היה המוכשר מכולם. אמר אהיה שוטר והיה שוטר. שוטר טוב. אליהו: שוטר מצויין. רפי: פעם אמר לי „אדם לסבל יולד“. כה רגיש היה. מרסל: רגיש מאוד.

דיוקנו של ציף כציפצוף
נורית: אני זוכרת שהקיא במסדרון, כשהיה ילד. אמר „אין דבר, נתגבר“. אילנה: ואכן התגבר. עידן: והיתה לו בת-צחוק משגעת. הוא אהב את החיים. מיטון: והחיים אהבו אותו. חנה: בכל דור יש אדם גדול. הוא היה כזה. סאשה: גדול משכמו ומעלה. ינאי: כן, כן.

פלואוריד

בארץ קטנה אחת, רחוק מעבר לים, חי לו אידויט אחד עם ריע מהפה, ולא ידע כיצד יתפרנס.

בוקר אחד קם האידויט, לא התרחק, לא ציחצה שיניים, לא הפי תרקו, הבריה את כלבו בנשיפה מפיו המסריח ויצא להפש עבודה.

האידויט ידע שהוא אינו בעל כישורים מתאימים לעבודה עם קהל ולכן פנה לשירות-המדינה. בתחילה הופנה הסרחן למישרד-החוק, אך נמצא בלתי-מתאים בגלל חוסר שליטה בשפות.

האידויט סירב להשלום עם ההחלטה וטען בחום — „הלא אני מסריח מהפה,“ שהרי ידע שזוהי תכונתו הכוללת וברור היה לו שיש לה שימוש רב בשירות המדינה.

האמת חייבת להיאמר שמלבד פיו המהביל, ניהן האידויט גם במנה גדושה של אידויטיות (ומכאן שמו כמובן), אך האנשים המשי-תנקים שבפניהם הפגין את אידויטיותו, העדיפו להכחיל מחוסר חמצן ולהימלט לחיקה-טבע.

ואכן, התמדתו השתלמה לבסוף. לאחר ימים רבים של חיטוט-אף, הגיע האיש ללישכת המס המקומית ומייד מצא את מקומו בקרב המנגנון הענף.

ומאז יושב האידויט עם הריח הרע מהפה ליד דלפק אפור, עמוסי-טפסים, וממונה על חלוקת אישורי פטור-ממס-הכנסה לאנשים פטורים מהכנסה.

הוא אומר להם: „שלום, מה הבעייה?“ ואחר-כך עובר למישי-פטים ארוכים ומסובכים. הוא מקפיד לדבר הרבה-הרבה וקרוכי-קרוכי, ובסוף הוא אומר לכל פונה: „תראה, אני צריך לברר. תבוא שוב בשבוע הבא.“

אבל אף אחד לא בא שוב בשבוע הבא; כי האידויט מסריח נורא מהפה, והרבה יותר נעים למות מרעב מאשר למות מסירחון.

והמדינה הקטנה, מעבר לים, שכבר עשתה עסקים מסריחים יותר, הגדילה את הכנסותיה מגביית-מס במאות-אלפי לירות פטורות-ממס.

וזה רבותי, איננה אלגוריה כלל וכלל, כי אם הצעת-ייעול.

רבע שיר על רבע משורר

אסף את השירים
שפירסם ב„לאשה“
הוסיף כמון וקימל
תוך כדי בחישה
חיכה שהתבשל
יגיע לרחישה
קרא לאישתו
ושח בלחישה
מוכן, אפשר להזמין את רבין
למאורע הספרותי
בהא היריעה
של השנה.